

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. XII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124514270304/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

med en smuk og behagelig Akcent, som klædte hende allerkæreste. At hun var langt fra at beherske Fransken som en indfødt, skulde dog senere hendes franske Selvbiografi bære Vidne om. Ung, stærk og smidig som hun var, elskede hun ogsaa Jagtens og Boidspillet's Glæder. Til at være en Verdensdame i den franske Renæssancestil, hvori hendes Herre og Husbonde indviede hende, hørte ogsaa en omfattende Taalsomhed i Synet paa det erotiske — den hun i Selvbiografien tillægger sig selv, naar onde Tunger beskyldte hendes Mand for ægteskabelig Utroskab. Over alt andet var hun dog Hustru og Moder. Hun fødte mellem sit 16. og sit 30. Aar mindst 10 Børn, hvoraf fire Drengene og tre Piger naaede voksen Alder. Hendes Forhold til Børnene bar i højere Grad, end Tidens Vane var, Præg af naturlig Fortrolighed. Det kan vi bl. a. se af de indbyrdes Kælenavne, man anvendte.

Hjemlivet afbrødes 1646—47, da Leonora Christina ledsagede sin Mand paa hans Gesandtrejse til Holland og Frankrig. Under Opholdet i Holland malede den fremragende hollandske Portrætmaler Gerhard Honthorst et Billede af hende, som nu hænger paa Frederiksborg og er det bedste, som kendes. Det unge Hovede med den let bøjede Næse og det mørkeblonde Haar er henrivende kvindeligt i sin Blanding af knejsende Selvfølelse, Ynde, Klogskab og Koketteri. Intet Under, at hun gjorde Lykke her og siden ved den franske Dronning, Anna af Østrigs, Hof i Palais-Royal. „Hendes Ansigt var,” siger Dronningens Kammerfrue Madame de Motteville i en efterladt Skildring, „meget smukt, og hendes Skønhed var parret med Værdighed, hvad der bestyrkede mig i den Tro, jeg altid har haft, at man i alle Lande finder distingverede Folk . . . Hun talte ofte og altid forstandigt, med en Ligefremhed, som havde lidt af hendes Fædrelands Kulde ved sig, men hvori der ikke var noget simpelt eller ubetydeligt, og paa sin Dragt og sin Hat havde hun saa mange Perler, at man kunde se, at hun ogsaa var meget rig”.

Faa Maaneder efter Hjemkomsten fra den lange Rejsefærd —